

УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

НА ОРАНЬ

Есента дойде. Заредиха ни — развесели. Подмлади се като момче. „Един път да се одеди земята, хубава орань ще падне!“ — си думаше той.

Ето го при ралото, чука, стяга го; ту пъкъ въ обора да храни воловетъ. Приказва и: „Хайде, милички, яжте, че работа ви чака!“

Следъ два дни, рано сутринта, взе ралото, копралата и подкара воловетъ. Осъ-

мнявайте имъ водата и чистете всъки денъ клетките имъ. Птичките скоро ще се сприятелятъ съ васъ и ще станатъ питомни.

Васко, както винаги, се много зарадва, а Сийка се навъсила.

— Нима не ти се харесва твоята птичка — я запиталъ бащата.

— Що ми сте дали, на него съмъ благодарна, ала не мога да не виждамъ, че Васковата птичка е по-хубава отъ моята. Нему всъкога давате по-хубавото.

Бащата тогава помолить добрия Васко да смънятъ птичките съ сестра си. Той се съгласилъ и отговорилъ: „Добре, татко, нека Сийка вземе моята птичка, ако повече ѝ харесва.“ И децата си разменили птичките. Когато се събудили сутринта, чули пѣсенята на дветѣ птички. Въ пѣсенята имъ, обаче, имало голѣма разлика. Канарчето изпълвало стаята съ звучните си пѣсни, а циглецътъ си църкалъ нѣщичко подъ носа.

Сийка се разплакела и помолила Васка да ѝ смънятъ втори път. Но бащата чулъ и не позволилъ такова нѣщо.

Замислила се Сийка върху неприятноститѣ, които създаде на братчето и баща си и разбрала, че вината е у нея. Отъ този моментъ тя обещава, че ще бѣде доволна отъ това, което ѝ се дава и нѣма да поглежда съ завистливо око онова, което иматъ другитѣ.

Параскева. Ив. Екимова
у-ка III кл. — Севлиево

Скромниятъ герой

Една кжца горѣше. Хората които я обитаваха, излѣзоха навреме. Вжтре остана само единъ старъ и парализиранъ човѣкъ. Той щѣше живъ да изгори!

Всички отвѣнъ оплакваха неговата участъ, но никой не се решаваше да мине презъ пламъцитѣ, които се усиляха всъки мигъ.

Ето единъ случаенъ минавачъ, който вижда пожара. Той се приближава до хората и научава отъ тѣхъ за стария и парализиранъ човѣкъ въ горящата кжца. Още не дочулъ всичко, минавачътъ се хвърля въ пламъцитѣ, изкачва стълбитѣ, дири отъ стая въ стая и най-после намира нещастника. Той го взема на раменетѣ си и се спуска надолу. Нещастникътъ е спасенъ. Пламъцитѣ сж силно обгорили спасителя, а димътъ го е задушилъ. Той пада въ несвѣсть. Всички бързатъ да му помогнатъ. Най-сетне той се раздвижава, става и почва да говори.

Хората се успокояватъ и го отрупватъ съ благодарности и похвали. Искатъ да узнаятъ, кой е, кжде живѣе, за да издействуватъ отъ властѣта награда.

— Не—отговаря той—азъ не желая да знаете името ми; не желая и никаква награда. Азъ съмъ единъ незнайникъ, който е спасилъ другъ незнайникъ. Всички сме длъжни да се притичаме на помощъ на ближния си. Азъ съмъ премного възнаграденъ отъ радостѣта на неговитѣ близки и отъ неговата собствена радостъ.

И минавачътъ си отива, безъ да каже името си.

Това бѣше действително единъ скромный герой, достоенъ за подражание!

мна на нивата. Започна дългоочакваната работа съ молитва. Весело подвикваше: „Дий, горе, долу!“

Крачейки следъ ралото, Бай Станчо се взрѣ въ хоризонта. Отгаткъ байра бѣше неговото родно село. Тамъ бѣ оставилъ своитѣ младини, тамъ първомъ бѣ затупкало неговото сърдце...

А сега, тежко семейство бѣ легнало върху плещитѣ му. Всичко отъ него чакатъ. Но ако Богъ не благослови семето и то не изникне? ... Тежко му! Но веднага предъ

него се представи буйно изкласилата нива и лекиятъ вѣтрецъ реди вълни следъ вълни.

Следъ това — олелията въ хармана отъ изкамарената съ деца диканя, пълнитѣ хамбари и...

Такива мисли скитаха изъ ума на Бай Станчо и нѣкаква сладка мжка кжпѣше душата му. При смъната на деня съ ноцѣта Бай Станчо напустна полето и кратко подкара своитѣ другари къмъ село.

Иванъ Ст. Илиевъ
IV отдѣление

Малки игри

Отграднатото богатство

„а“ „б“ Децата се раздѣлятъ на две редици.

X X Първата — „а“, средна

X X втората „б“ на

X X разстояние 30—40 м.

X X Излиза „а“ да краде богатството, което е поставено въ едно кржгче точно на срѣдата между редицитѣ, а „б“ ще го брани. „а“ се мж-

чи да издебне „б“, грабва богатството и бѣга; „б“ се мжчи да го хване и ако го хване става робъ и остава въ страни на опредѣлено мѣсто, ако го не хване — „а“ печели точка. Следъ това смъняватъ ролитѣ на редицитѣ — „б“ краде — „а“ брани.

Учитель тѣл. възпит.
Илия Тончевъ, Севлиево

Безъ мжка нѣма сполука

Следъ смъртта на баща си дѣдо Горановитѣ синове раздѣлиха имота и захванаха отдѣлно живота си. По-голѣмиятъ, Данаилъ, щомъ взе дѣла си, успѣ да го увеличи и зживѣе щастливо. Цѣлъ денъ, отъ ранно утро до късна вечеръ, той непрестанно работѣше и съ честенъ трудъ изкарваше прехраната си. Имотитѣ, добитѣкътъ и паритѣ му неусѣтно се увеличаваха. Направи си кжца, ожени се и се доби съ челядь. Всички го обичаха и уважаваха, а нѣкои дори му завидваха на трудолюбието.

Обратно стана съ по-малкия, Стоилъ. Като взе имота, който му се падна отъ дѣлбата, той побърза да го разпрѣстне. Цѣлъ денъ и цѣла ноцъ пиеше и гуляеше по крѣчимитѣ. А сутринъ, изцапанъ като сайня се, връщаше вжши. Това се повтаряше всъки денъ и всъка сутринъ.

Дожалъ на Данаила, като виждаше брата си въ кривъ път. Той повика Стоила и му каза:

— Братко, не правишъ добре. Не ставай за присмѣхъ на хората. Защо си тръгналъ по пътя на мизерията и глада? Не, само гибелъ има въ него, спри, опомни се! Пиянството е лошъ порокъ, който изжжда всичкото имущество, па и живота на човѣка. Наследницитѣ на пияницата сж все изроди.

Ето, видишъ, брате последницитѣ отъ този порокъ. Трудъ! Само въ труда е твое спасение. Безъ мжка нѣма сполука. Спри, не пиянствавай, закълни ми се, че нѣма да пиешъ.

Стоилъ, просълзенъ отъ думитѣ на брата си, хвърли се въ обятията му и го цѣлуна. Следъ това падна на колѣне, прекръсти се и каза:

— Въ името на Отца, Сина и Светия Духъ, заклевамъ се.

И зживѣха двамата братя миренъ и щастливъ животъ. Въ скоро време и Стоилъ се замогна, задоми се и доби челядь. А въ ушитѣ му още ечеха думитѣ на бая му:

„Безъ мжка, нѣма сполука“
Христо Г. Бобевъ
II „в“ кл. Севлиево

Вѣчно недоволна

Васко и Сийка сж братъ и сестра, но не си приличатъ единъ другъ. Васко е любезно и весело момченце, а Сийка вѣчно навъсена и недоволна. Срещнешъ ли Васко, винаги е усмихнатъ и въ очикитѣ му се чете нѣкакво доволство и радостъ. Когато родителитѣ му подарятъ нѣщо, или направятъ новидрехи, той е толкова радостенъ, като че ли е спечелилъ половина царство.

Сийка пъкъ е винаги за всичко неблагоприятна и вѣчно се оплаква че я оскърбявали. Каквото ѝ да и дадатъ, все не е това, което тя иска и всъкога намира, че брату ѝ сж дали по-хубавото, па пищи, сърди се и сама разваля всъка своя радостъ.

Бащата и майката виждали това и често съветвали Сийка да се поправи.

— Завистливиятъ човѣкъ тегне на себе си и на другитѣ — казвали ѝ тѣ, ала думитѣ имъ останали нечути и неразбрани.

Срещу свѣтлитѣ Христови празници, бащата дълго мислилъ, съ какво да изненада децата си. Най-после решилъ да имъ поднесе оригиналенъ подарѣкъ.

Купилъ две еднакви клетки; въ едната имало шаренъ циглецъ, а въ другата жълто и скромно канарче.

— Ето ви, деца, по една птичка — казалъ той. Тебе Васко, подарявамъ шиглеца, а тебе Сийке — канарчето.

Когато се опомнихъ — бѣхъ въ легло.

Надежда Г. Бѣлчева
с. Добромирка

Спомени изъ моя животъ

(Св. съчинение)

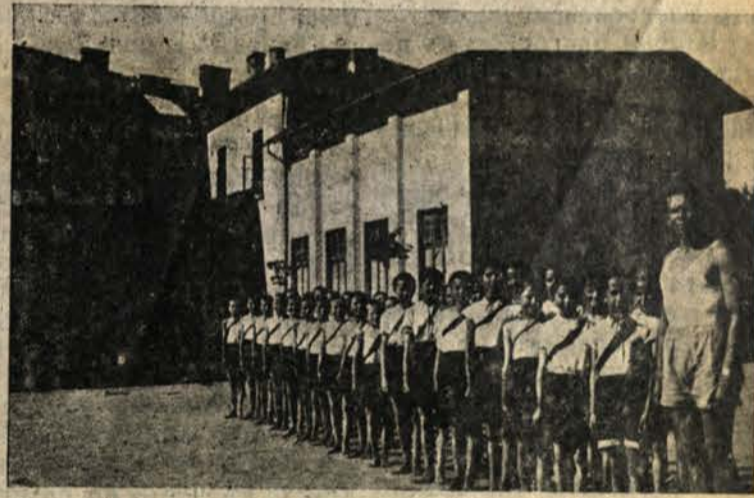
Свърши се учебната година. Горещиятъ месецъ юлий ни измжчи до болка съ своята жегга. Азъ и моитѣ родители отидохме на почивка въ Балкана, презъ м. августъ. Спрѣхме да лѣтуваме въ с. Видима, разположено въ подножието на Юмрукчалъ. Бѣхъ просто удивена отъ хубоститѣ на този балкански край.

Очарователнитѣ картини и природнитѣ хубости ме пленяваха. И зовѣха все по-навжтре и по-навжтре, въ диплитѣ на Балкана. А той, изпълчилъ исполнински гърди, ме гледаше и, сякашъ, искаше да ми каже: „Ела, момиченце, не бой се, разгледай ме по-отблизо.“

Всѣки денъ се любувахъ на рѣката, хълмоветѣ и горитѣ. Край селото се вие като сребърна лента бистрата и игрива рѣчица Видима. Надъ нея се издигатъ зелени хълмове. Далечъ около тѣхъ — китни вѣковни гори.

Една сутринъ излѣзохме на разходка до близката полянка. Тамъ имаше млада и стройна круша. Зрѣлитѣ ѝ жълти круши ни канѣха и викаха. Азъ се покачихъ на крушата и силно започнахъ на другамъ клонитѣ. Сладки и гнили круши се изсипаха като градъ на земята. Малкитѣ деца съ радостъ ги събираха.

Зарадвана отъ това, азъ се управихъ къмъ върха, кждето се жълтѣеха още по-хубави круши. Изведнѣжъ, клопътъ подъ краката ми изпращѣ, ступи се и азъ — тупъ на земята!

Какъ се прославилъ Пенчо

(продължение отъ стр. 2-ра)

следъ него. Баша му го връщаше но той упорито връвѣлъ и думалъ: „Искамъ да видя, кжде ще оставишъ дѣда“. Бащата нѣмало какво да направи повече. Съгласилъ се да прибере и Пенчо. Отишли на страшната и пуста полянка. Само старчески кокали се търкаляли по нея, и гарги грачели. Миришело на лошо. Тукъ разтоварили коня и оставили стареца. Той падналъ на колѣне, започналъ да се моли и да плаче. Пенчо и баща му си тръгнаха. Повървѣли малко. Пенчо се спрѣлъ и извикалъ: „Татко, забравихме дървото!“ — Върви, върви, то не ни трѣбва — рекълъ бащата. — Ами ти като остарѣешъ, азъ съ какво ще те докарвамъ тукъ — проговорилъ Пенчо.

Тѣзи Пенчови думи стреснали баща му. Той се уплашилъ. Дошло му на ума, че и него очаква сжщата участъ. Разкажалъ се, върналъ се и взелъ баща си. Натоварилъ го пакъ на коня и го откаралъ обратно въ дома си. Тукъ разказалъ на хората, какво му се случило. Всички се замислили. Разбрали, че вършатъ лошо. Решили никой да не откарва старитѣ си родители на полянката въ гората, а да си ги храни и гледа, докато Богъ си ги повика. Зарадвали се всички стари хора. Заживѣли спокойно. Съ благодарностъ поменували името на малкия Пенчо. И до днесъ тамъ казватъ: „Ако не бѣше Пенчо, насъ лошо ни очакваше на стари години“.

Пословица: Не прави това, което не желаяшъ да ти правятъ другитѣ.

Преразказалъ: Б. Н. Пончевъ

Нашиятъ сборъ

(Свободно съчинение)

Вечеръта, срещу Димитровденъ, камбаната, стигушена подъ жълтия черковенъ орѣхъ, съ звънливия си „гласъ“ извести идването на дългоочаквания нашъ сборъ. Слънцето, като чу това, сякашъ се зарадва. То съ усмивка потъна въ земнитѣ дълбини.

Още не бѣ се съмнало и на близкия кладенецъ задрѣнчаха менци. Чува се човѣшки гласове: „Честитъ ти Ръзкалялъ се, върналъ се и именъ денъ“. И струи отъ вода се изливаха по главитѣ на Димитровцитѣ.

Съмна се. Слънцето съ отпаднали сили бързо излѣзе отъ ношното си легловище, помилва ни и се засмѣ.

По главната улица се заобляза голѣмо оживѣние. Площадтъ бѣ нашаренъ съ